

Predikan

10 e tref. 2013, årg. 2

Psalmer: 367, 10, 668, 57, 396, 58

Pär-Magnus Möller

Dagens texter handlar om församlingen. I vår individualistiska kultur har vi ibland lite svårt att förstå vad en församling är. Både genom påverkan från samhället och olika pietistiska rörelser inom kyrkan har vi ibland fått för mycket fokus på individen men den konsekvensen att hela trons liv liksom skall rymmas i var och en av oss. Alla känner sig liksom misslyckade eftersom ingen av oss har alla gåvorna, all kunskap, all kärlek, all kraft. Ingen av oss förmår vara församling i oss själva. En av de djupaste poängerna med kristenlivet här på jorden är ju att du inte behöver vara ensam – du behöver inte bära hela himmelrikets börda på dina egna späda axlar. Du tillhör ju Kristi kropp. Du är bara en enda lem i kroppen – du är inte hela kroppen.

Ibland får folk för sig att församlingen är den plats dit man går för att visa upp sin religiösa tro. ”Titta så fint jag smyckat mig med alla mina goda gärningar och mitt fromma liv”. Så tänker man att man genom uppvisningen skall bli legitimerad och accepterad som kristen. Man tänker att kristen tro är en moraltro som skall redovisas inför de andra och bli bedömd. Man låter sin personliga framgång visas upp som ett tecken på klanderfritt liv – ett liv som Gud välsignat med rikedom och styrka. Många församlingar har byggts på sådana tankar – och då också med rätta gått under.

Under folkkyrkans tid var det många som tänkte att församlingen var en plats för allmänheten och församlingens vilja var summan av allmänhetens tankar och tyckanden. Sakta men säkert förvandlades församlingen så till en förening bland många andra – svår att urskilja bland alla andra föreningar i samhället; hembygdsföreningen, logen, scoutrörelsen eller pensionärsföreningen. Man tänkte att församlingen var den verksamhet man utförde och eftersom man utförde samma verksamhet som alla andra profana organisationer blev vi mer och mer ointressanta – tills vi kommit till den punkt där vi är i dag.

Det finns alltså många bilder av vad en församling är som vi ständigt måste kämpa mot när vi skall försöka förstå vad Jesus och apostlarna menar att en församling är.

Den bild som dagens evangelietext målar upp av församlingen är något helt annat än det individuellt pietistiska, det moralistiska eller det verksamhetsfokuserade församlingsbygget.

För att förstå vad som Jesus talar om i texten behöver vi återvända till den bön som de flesta av oss ber flera gånger om dagen – ibland utan att riktigt tänka på vad det är vi ber; ”Låt din vilja ske på jorden så som i himlen”.

Sedan den dag då Adam och Eva åt av frukten och bröt relationen med Gud har världen varit delad. Jorden och himlen har haft olika agendor som inte sällan gått rakt emot varandra. Det är först i Jesus, i hans verk och liv, som världen på nytt blir hel. En dag skall hans verk bli allt i alla – men det är en process som pågår. Guds verktyg i denna process är kyrkan – Guds folk.

Vi vet alla, in på skinnet, att kyrkan inte är perfekt i denna värld – hon är inte alltid den Gudsrikets manifestation man skulle önska att hon var – eller vi var... För att förstå denna anomali försöker vi skilja på organisationen kyrkan och de fromma kristna människorna, eller mellan de omvända och de oomvända – eller i vissa sammanhang mellan ”de frälsta” och ”de härligt frälsta” – allt för att liksom förstå varför kyrkan inte är så perfekt som man skulle vilja. Man tänker då att kyrkan inte är Guds rike, men innehåller Guds rike, ungefär som en del felaktigt tänker att bibeln inte är Guds ord utan innehåller Guds ord eftersom man inte förstår vad allt som står i den är bra för. Men saken är den att även bland de ”härligt frälsta” finns det oginhet, synd och mörker – ty så ser livet ut i denna värld och så ser kyrkan ut i denna värld. Att kyrkan ändå är Guds verktyg i uppdraget att hela världen beror inte på att människorna som tillhör henne skulle vara ofelbara utan för att hon är den plats där som Kristus knutit sig till och där man strävar efter att leva i bönen; ”Låt din vilja ske på jorden så som i himlen”.

Denna bön förverkligar kyrkan när hon studerar Guds vilja i historien och skriften. Denna bön förverkligar hon varje gång hon döper en människa, bryter brödet och delar vinet i tron om att detta är Kristi kropp. Denna bön förverkligar hon varje gång hon övar förlåtelse, barmhärtighet och kärlek för Kristi skull. När kyrkan övar sig att vara den plats där vi inte förlåter varandra sju gånger utan aldrig slutar förlåta då manifesteras Guds rike och hans helande. Då blir kyrkan det hon är – Guds rike på jorden. Kyrkan är, med sin bristande organisation, sina felaktiga beslut, sina ofullkomliga tjänare och medlemmar ändå Guds rike så länge hon lever i Kristus.

Kyrkan är inte vad hon är eftersom hon gör eller tror rätt, inte för att hon är felfri eller utan mänsklig svaghet – hon är vad hon är eftersom Kristus genom dopets gåva och trons gåva kallat henne att vara hans folk. Förebilden finns i Israel som Gud kallade till ett folk: ”Om ni lyssnar till mig och håller mitt förbund skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk... och ni skall vara ett rike av präster och ett heligt folk som tillhör mig.” Israels folk var och är inte Guds bästa barn – men Guds löfte är starkare än all vår svaghet.

Att på så sätt vara ett Guds folk innebär både frihet och ansvar. Friheten är att vi får leva nära den försoning och den kärlek som Gud skänkt världen. Vi får leva nära livet källa, vi får redan här och nu leva i Guds rike – det som skall bestå intill evigheten. Men det innebär också ett ansvar; vi måste ständigt lyssna efter himmelens röst i bönen; ”Låt din vilja ske på jorden så som i himlen”.

När vi kommer samman är vi alltså Guds folk som övar oss att låta himmelens kärlek manifesteras på jorden. Det är mänskligt sett verkligen inte det lättaste – men det vi då hela tiden måste komma ihåg är att vi, när vi är tillsammans, inte är summan av våra olika styrkor och svagheter – utan vi är Kristis kropp. Det är en helt annan sak. När vi tillsammans lyssnar efter himmelen och ber i den kärlek och längtan som himmelen ger oss då har vår bön kraft – då ber vi ner himmeln över jorden.

Hur blir vi bra lyssnare?

Gå tillsammans med oss andra in i Kristi kropps puls: Varje levande kropp har en puls. Vill man vara en levande del av kroppen är det viktigt att ta del av den pulsen, annars tynar man bort, förtorkar och trillar av. Kristi kropps puls är mässan där vi varje vecka får ta emot ordet och nattvarden. Däremellan finns morgon och aftonbönen, de gemensamma tideböerna i kyrkan och veckomässorna. Där får var och en lägga upp sitt liv så att det fungerar. Det viktiga är regelbundenheten. Ett hjärta som slår oregelbundet sliter på kroppen och indikerar att kroppen håller på att dö. Regelbundenheten och troheten i detta är a och o för det andliga livets växt och lyssnande.

Sök tillsammans med oss andra Guds vilja: Vill man lyssna efter Gud behöver man studera hans ord och kyrkans erfarenhet av livet med Gud. Här finns ju studiegemenskaperna, cellgrupperna, Alpha, katekumenatsgrupperna mm. En viktig del i sökandet efter Guds vilja är också själavården. Nyttja församlingens präster och dikaoner för samtal om tron; hur arbetar Gud i ditt liv? – Hur ser din väg ut?... Vi är till för det – och det är inte till besvär. Om prästen skall lära sig vad församlingen behöver fördjupa sig i behövs själavården. Du gör gemenskapen en tjänst om du för samtal om ditt liv med din präst. Så kan både du och prästen och i slutändan hela församlingen öva sig i lyssnandet efter Gud.

Gå tillsammans med oss andra in i kärleksövningarna: Tro utan gärningar är en död tro. Därför behöver vi öva kärleksgärningar. Vi måste öva oss i ödmjukhet, att kyssa den sjukes sår, att gå in i sammanhang där vi blir nedsmutsade, bejaka obekvämligheten. När vi går med Kristus in i sammanhang där vi tjänar nästan blir vi också än mer lyhörda för hans vilja. Hela församlingens diakonala arbete är en del av detta. Var har du din tjänst i

gemenskapen? – Hur blir du en tjänande del av Kristi kropp? – tala med våra diakoner om detta.

Genom dessa övningar går du in i förvandlingen – du kommer än mer bli det du är; en del av Kristi levande kropp! Du kommer inte att bli en perfekt människa – församlingen kommer aldrig bli en felfri gemenskap – men vi kommer än mer att lysa av Guds verk. Inte för vår skull utan för världens – den törstande, längtande värld som ännu söker Guds helande, läkedom, befrielse och räddning.

Jesus sa om oss:

”Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas...”

Staden på berget